

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.406/2012/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. június 26. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

Az emberölés bűntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 3. napján kelt 4.B.40/2012/38. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal B. pontja alatt feltüntetett vascsőről rögzített vérgyanús szennyeződés megsemmisítésének elrendelését mellőzi és azt őrzés végett a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztály I. Életvédelmi Alosztály részére rendeli kiadni a 13000/511/2010/bü. számra.

Ugyanígy rendelkezik az elsőfokú ítélet 2. oldalán A. részben a bűnjeljegyzék 15., 16., 29., 30. és 31. tételei alatt feltüntetett, sértettől származó mintákkal kapcsolatban is.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.240,- (Tizenötezer-kettőszáznegyven) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2012. október 3. napján kelt 4.B.40/2012/38. számú ítéletében a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b.) pontja szerint minősülő emberölés bűntette miatt 14 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, az általa előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával. Rendelkezett a bűnjelként lefoglalt tárgyak elkobzásáról, illetve lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról a vádlottnak, valamint tanú 2-nek, továbbá egyes tárgyak megsemmisítéséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene vádlott és védője jelentettek be fellebbezést téves minősítés miatt enyhítésért.

Jogorvoslatát a vádlott utóbb írásban azzal indokolta, hogy enyhítő körülményként kérte figyelembe venni megbánó magatartását és büntetlen előéletét. Álláspontja szerint a sértett halálát közvetlen módon nem a koponya és agysérülés, hanem testének időközbeni kihűlése okozta. Erre figyelemmel a bűnössége testi sértés és segítségnyújtás elmulasztásában állapítható meg, mivel nem akarta megölni a sértettet. Elismerte azt, hogy szóváltást követően megütötte a sértettet, azonban távozásakor ő még eszméleténél volt, utána is szólt, tehát nem volt oka arra, hogy életveszélyes sérülését feltételezze. A sértett haláláról egyébként is a letartóztatásakor mintegy 3-4 nappal később szerzett tudomást, s emiatt öngyilkossági kísérletet is elkövetett a bv intézetben, ahol mindeddig kifogástalan magatartást tanúsított. Kérte figyelembe venni szociális körülményeit, fiatal korát és tapasztalatlanságát. Utóbbi okozhatta, hogy rablásnak álcázva kövesse el a testi sértést, noha nem állt szándékában a sértettől bármit is elvenni. Erre módja sem volt, mivel napokkal korábban átkutatta a sértett lakását és nem talált sem pénzt, sem más értékeket. Megbánásának adott hangot, és ígéretet tett arra, hogy a továbbiakban bűncselekményt nem fog elkövetni. Tettét borzalmasnak nevezte, olyannak, amely egész életén keresztül kísérni fogja.

A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a vádlott azzal kapcsolatos védekezését indítványozta elfogadni, hogy nem állt szándékában a sértett életének kioltása. Kérte továbbá mellőzni a nyereségvágyból elkövetés motívumának megállapítását. Álláspontja szerint a cselekmény minősítése helyesen a Btk. 170. § (2) bekezdésének II. fordulója szerinti testi sértés büntette. Felhívta a figyelmet a vádlott javára felmerülő enyhítő körülményekre, ezért összességében enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.650/2012/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság eljárását törvényesnek, a megállapított tényállást - egyetlen kivételtől eltekintve - megalapozottnak, az ebből levont jogi következtetést, a cselekmény minősítését okszerűnek tartotta. A tényállás azzal történő kiegészítését indítványozta, hogy a sértett 61 éves, 164 cm magas, leromlott fizikai állapotú volt. A büntetés kiszabása körében inkább a súlyosító körülmények felsorolásának kiegészítése indokolt, mivel a vádlott kiszolgáltatott helyzetben lévő, gyenge fizikumú sértetre támadt, továbbá az élet, testi épség elleni bűncselekmények nagymértékben elszaporodottak. Összességében nem látott lehetőséget a kiszabott büntetés enyhítésére, ezért annak helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő fellebbezését az írásbelivel egyezően fenntartotta.

A vádlott az eljárás során módosított vallomását tartotta fenn. Lényegében arra hivatkozott, hogy meg akarta leckéztetni a sértettet, a figyelem elterelés szándékával álcázta cselekményét rablásnak; nyilatkozott a legfőbb fizikai paramétereivel kapcsolatosan.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Ennek körében igen alaposan, minden részletre kiterjedően eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, igazságügyi pszichológus szakértőt is kirendelt

Nem merült fel olyan adat a bizonyítás eredményeként, amely arra utalt volna, hogy a vádlott ittas, bódult, avagy beszámítási képességének korlátozott/kizárt volta alatt követte volna el a terhére rótt bűncselekményt. A sértett által elszenvedett számos sérülés közül is kiemelendő a fejét ért belső sérülések: a bal oldali halánték-nyakszirt csont határán levő 4 x 2 cm-es benyomatos jellegű törés, melyből 3-4 cm-es és 8-9 cm-es törésvonal fut; a jobb oldali fali tájon 2 x 1 cm-es törés; a jobb oldali halántéklebeny elülső-oldalsó részén 4-5 cm átmérőjű, 4-5 mély agyzúzódás. Csak a fejét összesen öt rendbeli erőbehatás érte a sértettnek (boncjegyzőkönyv, nyomozati iratok 193. oldal 2-3. bekezdés). Egyéb sérüléseit figyelembe nem véve a sértettet olyan számú, erejű bántalmazás érte a fején, melynek következtében túlélési esélye igen minimális volt. Ezzel kapcsolatosan az igazságügyi orvosszakértő a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.40/2012/24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldalán azt a nyilatkozatot tette, hogy az azonnali orvosi segítség menthette volna meg a sértett életét. Bár a sérülések nem azonnali halállal járók voltak, a halál a sérülések elszenvedése után két órán belül, de az egy órához közelebbi időben állt be.

Helytállóan hivatkozott ugyanakkor a Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban szükséges kiegészíteni, hogy az tartalmazza a sértett fizikumának leírását. Emellett a másodfokú bíróság - a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján - nem látta mellőzhetőnek a vádlott legfőbb testméreti adatainak a feltüntetését sem. Az elsőfokú bíróság ítéletének csupán e körben megnyilvánuló, a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pontjának II. fordulata szerinti rész-megalapozatlanságát a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja - az iratok tartalma - alapján egészítette ki a másodfokú bíróság:

- Asértett az ellene elkövetett bűncselekmény idején 61 éves volt, 164 cm magas és leromlott fizikai állapotú személy.
- A vádlott 26 éves, 182 cm magas és mintegy 74 kg súlyú.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindenben megalapozott és a másodfokú felülbírálat alapjául szolgál, melynek rögzítése során nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a haszonszerzési célzat megállapításánál a vádlott nyomozás során tett beismerő vallomását fogadta el. E haszonszerzési célzataból is következik, hogy a vádlott a túlélésre csekély esélyt hagyva bántalmazta a sértettet: a koponyáján több, halálos végkimenetelű sérülést okozva. E körben

nem vethető fel a büntetőjogi felelősséget csökkentő körülményként a halál-ok kihűlésre is visszavezethető volta, mivel a bántalmazásra elhagyott területen került sor, ezért a sértett gyors orvosi ellátása lényegében objektíve is kivitelezhetetlen volt. Logikátlanak sem nevezhető az elkövetés vádlott által választott erőszakos módja, mivel Tanú 1. tanúvallomásaival is megerősítetten korábban a vádlott valóban nem talált értéket a lakásban, ezért akkor jelent meg következő alkalommal, amikor a sértett nyilvánvalóan ott tartózkodott. Ekkor már - saját előadása szerint is - a sértett zsebébe nyúlka és ruházatát átkutatta; ezzel szemben a sértett védekezett, a vádlott erre is visszavezethetően bántalmazta őt.

A vádlott büntető eljárás során egyébként mindvégig, még a másodfokú eljárás során is beismerő vallomást tett. Kétség kívül utóbb valóban csökkenteni igyekezett a felelősségét, ám a bűnösségét az eljárás jelen szakában is beismerte. A beismerő vallomást alátámasztotta a bűnjelként lefoglalt, a vallomásaiban is több alkalommal említett vascső, mellyel a sértettnek védekező jellegű sérüléseket is okozott.

Összességében megállapítható, hogy a Be. 351. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a fellebbezésben nem hivatkoztak új tényre vagy új bizonyítékra - nincs ok az elsőfokú bíróság által túlnyomórészt megalapozottan megállapított tényállás olyan megváltoztatására, melynek folytán mellőzhető lenne a haszonszerzési célzat megállapítása.

----- o -----

Az irányadó, helyes tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére; cselekményét törvényesen minősítette a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő emberölés büntettének. Ennek során helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy elsődlegesen a sértett fejének bántalmazás következtében bekövetkezett sérülésekből vonható következtetés az élet kioltása iránti szándékra. Ezekre, valamint a sértett által testszerte elszenvedett egyéb sérülésekre, a bántalmazásnak a mások által lakott területtől távoli helyszínére figyelemmel a másodfokú bíróság nem csupán eshetőleges szándékot, hanem egyenes szándékú emberölést állapított meg a vádlottat terhelően. A tárgyi oldal elemeiből ugyanis arra vonható következtetés, hogy a vádlott nem csupán a legsúlyosabb eredménybe belenyugodva, hanem azt kívánva követte el a terhére rótt bűncselekményt.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a súlyosító és az enyhítő körülményeket. Helyesen utalt megbánó magatartására, melyet a másodfokú bíróság azzal egészít ki, hogy az eljárás során mindvégig beismerő vallomást tett a vádlott, még ha utóbb ez az ölési szándékára már nem terjedt ki. E beismerő vallomás azonban nagyban megkönnyítette a bűncselekmény felderítését és a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását. A fiatal felnőtt kort alig meghaladott korú vádlott büntetlen előélete mellett e körülmény a másodfokú bíróság álláspontja szerint olyan jelentőséggel bír, hogy a Btk. 45. § (2) bekezdése

alapján - különös figyelemmel az elkövető személyiségére - a törvényben előírtnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, a Btk. 43. § a) pontja szerinti börtön alkalmazása indokolt a vádlottal szemben. A büntetési tételkereten belül megfelelő mértékű, határozott időtartamú szabadságvesztésben kiszabott büntetését ezért e végrehajtási fokozatban állapította meg a másodfokú bíróság.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság több tárgyi bizonyítékként szóba jöhető tárgy lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről rendelkezett. Kiemelendő e körben a rendelkező rész 3. oldalán a B/1. tételszámon feltüntetett vascsőről rögzített vérgyanús szennyeződés, valamint a 2. oldalon az A. részben a bűnjeljegyzék 15, 16, 29-31. tétel alatti szörképletek, szőrcomók, körmök és egyéb szörképletek. A másodfokú bíróság e bűnjelek megsemmisítését mellőzte, egyben azokat őrzés végett megküldeni rendelte a Pest Megyei Rendőrfőkapitányság Bűnügyi Osztály I. Életvédelmi Alosztály részére a Be. 155. § (2) bekezdése alapján, mivel e tárgyak rögzítésére a nyomozóhatóság eljárásában közreműködésével került sor, a későbbiek során esetlegesen bizonyítási eszközként felhasználhatók.

A másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének előbbi rendelkezéseit a Be 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. A vádlott és védője fellebbezése az enyhítésre irányulóan megalapozott volt, ezért a Be. 381. § (2) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az államot terheli.

Budapest, 2013. év június hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.40/2012/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.406/2012/9. számú ítéletében írt változtatással 2013. június 26. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő